

Vixen 03

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Poorten van Hades
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Het logboek
Dodelijk tij
Duik in het duister

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

De storm
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud

ISAAC BELL-AVONTUREN

De spion
De saboteur
De jacht

Clive Cussler

en Dirk Cussler

Vixen 03

the house of books

Eerste herziene druk, oktober 2013

Oorspronkelijke titel

Vixen 03

Uitgave

The Viking Press, New York

Copyright © 1978 by Clive Cussler Enterprises, Inc.

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2006 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

R. K. van Spengen

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Arthur Haas

ISBN 978 90 443 4209 3

ISBN 978 90 443 4210 9 (e-book)

D/2013/8899/164

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zwart gat

Buckley Field, Colorado – januari 1954

De Boeing C-97 Stratocruiser leek op een onderaards gewelf. Misschien kwam dat door de koude winternacht, of misschien door de dichte sneeuw, die een ijzige sluier om romp en vleugels aan het leggen was. De flikkerende lichten uit de voorruit van de cockpit en de vluchtige schaduw van de onderhoudsploeg accentueerden het spookachtige effect alleen maar.

Majoor Raymond Vylander van de Amerikaanse luchtmacht was niet blij met wat hij zag. Zwijgend zag hij de brandstoftruck weggrijden en verdwijnen in de stormachtige duisternis. Onder de grote walvisbuik werd de laadbrug neergelaten en de luiken gingen langzaam dicht, waarbij ze een vierkante lichtplek afsneden, die over een zwaar geladen vorkheftruck scheen. Hij veranderde iets van kijkrichting en staaarde naar de dubbele rij witte lampen langs de ruim drieduizend meter lange startbaan van de marine-luchthaven Buckley, over de vlakten van Colorado. De spookachtige lichten liepen door, de nacht in, om langzaam te verdwijnen achter het gordijn van vallende sneeuw.

Hij concentreerde zijn blik op dichtbij en bekeek het vermoeide gezicht dat zich in de ruit weerspiegelde. Zijn pet stond achteloos naar achteren en liet een dichte bos bruin haar zien. Zijn schouders waren iets naar voren ge-

bogen en zijn gezicht had de gespannen uitdrukking van een korteafstandloper aan de start. Zijn doorschijnende spiegelbeeld, dat door het glas werd vermengd met dat van het vliegtuig op de achtergrond, deed hem onwillekeurig huiveren. Hij deed zijn ogen dicht en drukte het beeld zo ver mogelijk weg; toen keek hij opnieuw de kamer in.

Admiraal Walter Bass zat op de rand van een bureau netjes een weerkaart op te vouwen; daarna ging hij met een zakdoek over zijn bezwete voorhoofd en knikte Vylander toe.

‘Het front trekt weg van de oostelijke helling van de Rockies. Ergens bij de continentale landscheiding zult u wel kans zien om boven het wolkendek uit te komen.’

‘Gesteld dat ik dit zware krenge van de grond krijg.’

‘Dat lukt u wel.’

‘Het opstijgen met een zwaar toestel vol brandstof en met een lading van dertigduizend kilo, midden in een sneeuwstorm, met een dwarswind van dertig knopen en op vijftienhonderd meter boven de zeespiegel is bepaald geen kinderwerk.’

‘Alle factoren zijn zorgvuldig bestudeerd,’ zei Bass koel. ‘Je wielen moeten loskomen van de grond met een marge van bijna een kilometer aan startbaan.’

Vylander viel als een leeggelopen ballon in een stoel. ‘Is dit echt belangrijk genoeg om er de levens van mijn bemanning voor te gaan wagen, admiraal? Wat is er eigenlijk zo verdomd belangrijk voor de marine, dat ze midden in de nacht ergens een vliegtuig van de luchtmacht vandaan moeten halen om er een hoop rotzooi mee naar een eiland in de Stille Oceaan te brengen?’

Even werd het gezicht van Bass rood; toen kalmeerde hij weer. Toen hij sprak, klonk het zachter, bijna verontschuldigend. ‘Het is eigenlijk doodeenvoudig, majoor. Die rotzooi, zoals u het noemt, is een prioriteitslading die bestemd is voor een geheim testprogramma. Aangezien uw Strato-cruiser binnen een straal van vijftienhonderd kilometer het enige zware transportvliegtuig is waar dit karwei mee kan worden uitgevoerd, heeft de luchtmacht er in toegestemd het uit te lenen aan de marine. U en uw mannen waren daarbij inbegrepen; dat is alles.’

Vylander keek Bass doordringend aan. ‘Ik bedoel dit niet als insubordinatie, admiraal, maar dat is niet alles, lang niet.’

Bass liep om het bureau heen en ging zitten. ‘U dient dit te beschouwen als een routinevlucht en niet meer dan dat.’

‘Ik zou het bijzonder op prijs stellen, admiraal, als u een tipje van de sluier wilt oplichten en me vertelt wat die bus- sen in mijn laadruim bevatten.’

Bass ontweek zijn blik. ‘Sorry, dat is topgeheim.’

Vylander wist wanneer hij verloren had. Hij hees zich moeizaam overeind, pakte de plastic map met zijn vlieg- route en kaarten op en liep naar de deur toe. Daar aarzelde hij en draaide zich om. ‘Gesteld dat we de lading over- board...’

‘Nee! Mocht zich onderweg een noodsituatie voordoen,’ zei Bass ernstig, ‘dan dient u het toestel aan de grond te zet- ten in een onbevolkt gebied.’

‘Dat is te veel gevraagd.’

‘Ik vraag ook niets; ik geef een bevel! Tussen hier en de plaats van bestemming mogen u en uw bemanning het toe- stel niet verlaten, hoe moeilijk de omstandigheden ook zijn.’

Het gezicht van Vylander betrok. ‘Dat is dan wel alles, denk ik.’

‘Er is nog één ding.’

‘Wat dan?’

‘Veel geluk,’ zei Bass met een grijnslachje.

Het was niet het soort lachje waar Vylander erg op ge- steld was, zeker niet. Hij trok de deur open en liep zonder nog iets te zeggen de kou in.

In de cabine, zo ver achterover dat zijn achterhoofd meer dan dertig centimeter onder zijn hoofdsteun lag, hield luitenant Sam Gold, Vylanders tweede piloot, zich bezig met een controlelijst van de vlucht, terwijl links achter hem kapitein George Hoffman, de navigator, zat te morrelen aan een plastic gradenboog. Geen van beiden besteedde ook maar de geringste aandacht aan Vylander, toen deze vanuit het laadruim de cabine binnenstapte.

‘Koers uitgezet?’ vroeg Vylander aan Hoffman.

‘Al het voorbereidende vuile werk is opgeknapt door ex-

perts van de marine. Maar ik kan niet zeggen dat ik enthousiast ben over hun keuze van touristische routes. Ze laten ons over het meest onherbergzame gedeelte van het Westen vliegen.'

Op het gezicht van Vylander verscheen een bezorgde uitdrukking, die Hoffman niet ontging. De majoor keek over zijn schouder naar de grote metalen bussen in het laadruim en probeerde zich een voorstelling te maken van de inhoud.

Zijn overpeinzingen werden onderbroken door het strakke Buster Keatongezicht van sergeant-majoor Joe Burns, de boordwerktuigkundige, dat in de deuropening verscheen. 'Alles zit vast en is klaar voor het wilde blauw, majoor.'

Vylander knikte zonder zijn blik van de sinister uitziende bussen af te wenden. 'Goed, laten we dan maar op weg gaan met dit gruwelkabinet.'

De eerste motor kwam grommend tot leven en werd snel gevolgd door de andere drie. Vervolgens werd de hulpaansluiting afgekoppeld en werden de blokken voor de wielen weggehaald, en Vylander liet zijn overbelaste toestel naar het begin van de startbaan taxiën. De mannen van de bewakingsdienst en de onderhoudsploeg keerden zich om en zochten haastig de warmte op van een hangar in de buurt toen ze de wind van de propellers over hun ruggen voelden gaan.

Admiraal Bass stond in de verkeerstoren van Buckley te kijken naar de Stratocruiser, die als een drachtige tor over het besneeuwde terrein kroop. Hij hield een telefoon in zijn hand geklemd en zei kalm: 'U kunt de president melden dat de Vixen 03 op het punt staat om op te stijgen.'

'Wat is volgens u de geschatte aankomsttijd?' vroeg de stem van Charles Wilson, minister van defensie.

'Met een tussenlanding om bij te tanken in Hickam Field, op Hawaii, zal de Vixen om ongeveer 14 uur Washington-tijd landen in het proefgebied.'

'Ike verwacht ons morgenochtend om acht uur. Hij staat op gedetailleerde beschrijvingen van de geplande proeven en op een doorlopend vluchtrapport van de Vixen 03.'

'Ik zal meteen naar Washington vertrekken.'

‘Ik hoef u toch geen beschrijving te geven, admiraal, van wat er zou gebeuren als dat toestel neerstort op of bij een grote stad?’

Bass aarzelde een eindeloos lang lijkend ogenblik. ‘Nee, excellentie, dat zou werkelijk een nachtmerrie zijn waar we geen van allen mee zouden kunnen leven.’

‘Inlaatdruk en startkoppel zijn nog een tikje te laag,’ meldde sergeant Burns. Hij zat volledig geconcentreerd op het instrumentenbord te kijken.

‘Te laag om op te stijgen?’ vroeg Gold hoopvol.

‘Sorry, luitenant. Inwendige verbrandingsmotoren werken in de dunne berglucht van Denver niet helemaal zoals op zeespiegelniveau. De hoogte in aanmerking genomen, zijn de aflezingen voldoende voor de vlucht.’

Vylander staarde naar de asfaltstrook voor zich. De sneeuwval was iets afgenomen en hij kon bijna het bord halverwege zien. Zijn hart begon wat vlugger te kloppen, op de maat van de ruitenwissers. God, dacht hij, het ziet er niet veel groter uit dan een sjoelbak. Als in trance pakte hij zijn microfoon op.

‘Buckley controle, dit is Vixen 03. Klaar voor de start.’

‘U hebt het rijk alleen, Vixen 03,’ kraste de vertrouwde stem van admiraal Bass. ‘Bewaar een inboorlinge met grote borsten voor me.’

Vylander hing zonder meer op, zette de remmen los en liet de vier gaskleppen in actie komen.

De C-97 duwde zijn bolle neus de sneeuwjacht in en begon aan de moeizame tocht over de lange asfaltstrook, terwijl Gold monotoon de toenemende grondsnelheid begon af te roepen.

‘Vijftig knopen.’

Maar al te vlug flitste er een verlicht bord met een grote 9 voorbij.

‘Nog zevenentwintighonderd meter,’ dreunde Gold op. ‘Grondsnelheid zeventig.’

De witte lichten van de startbaan flitsten de uiteinden van de vleugels voorbij. De Stratocruiser stormde naar voren, met krachtige Pratt & Whitney-motoren zwoegend in hun frames en de vierbladige propellers graaiend in de

dunne lucht. Vylander zat met zijn handen zo strak om het stuur geklemd dat de knokkels wit afstaken. Over zijn lippen kwam een gemompeld mengsel van vloeken en gebeden.

‘Honderd knopen... nog eenentwintighonderd meter.’

De ogen van Burns verlieten zijn instrumentenbord geen ogenblik en namen elke trilling van de wijzers op, gespitst op iedere geringe aanuiding van iets onregelmatigs. Hoffman kon alleen maar hulpeloos toe zitten kijken hoe de startbaan onder hem wegschoot met wat hem een veel te hoge snelheid leek.

‘Honderdvijfentwintig.’

Vylander was in gevecht met zijn bedieningsapparaten, nu de gemene dwarswind op de stuurvlakken aanviel. Een straaltje zweet liep ongemerkt over zijn linkerwang en viel in zijn schoot. Somber zat hij te wachten op een aanwijzing dat het toestel wat lichter begon te worden, maar het voelde nog steeds aan alsof er een reuzenhand op het dak van de cabine drukte.

‘Honderdvijfendertig knopen. Daar gaat het bordje vijftienhonderd meter.’

‘Omhoog, liefje, omhoog,’ smeekte Hoffman, terwijl de aankondigingen van Gold elkaar steeds vlugger begonnen op te volgen.

‘Honderdvijfenveertig knopen. Nog negenhonderd meter.’ Hij wendde zich tot Vylander. ‘We zijn net de laatste stopmogelijkheid gepasseerd.’

‘Dat was dus de veiligheidsmarge van admiraal Bass,’ mompelde Vylander.

‘Nog zeshonderd meter. Grondsnelheid honderdvijfenvijftig.’

Vylander kon de rode lampen aan het eind van de startbaan al zien. Het voelde aan alsof hij een rots bestuurde. Gold keek voortdurend nerveus zijn kant op, in afwachting van de beweging van zijn ellebogen die aangaf dat de majoor had overgeschakeld op stijgen. Vylander zat stil, onbeweeglijk als een zak cement.

‘O God... daar komt het bordje driehonderd meter... daar is het... weg!’

Vylander trok voorzichtig de stuurkolom naar achteren.

Bijna drie seconden, die een eeuwigheid leken, gebeurde er niets. Maar toen kwam de Stratocruiser tergend langzaam van de grond en ging wankelend omhoog, een meter of vijftien voor het eind van de baan.

‘Landingsgestel intrekken,’ zei hij schor.

Er volgden een paar onbehaaglijke ogenblikken, tot het landingsgestel binnen was en Vylander de snelheid iets voelde toenemen.

‘Landingsgestel ingetrokken en geborgd,’ zei Gold.

Op honderdtwintig meter hoogte werden de kleppen ingetrokken en de mannen in de cabine slaakten één zware, collectieve zucht van opluchting, toen Vylander naar het noordwesten begon af te buigen. Onder de linkervleugel waren de lichten van Denver te zien, maar even later waren ze verdwenen, toen het toestel het wolkendek binnendrong. Vylander bleef gespannen tot de luchtsnelheid boven de tweehonderd knopen was gekomen en de hoogtemeter bijna duizend meter aangaf tussen het vliegtuig en de grond.

‘Omhoog, omhoog en weg,’ zuchtte Hoffman. ‘Ik moet toegeven dat ik er even aan heb zitten twijfelen.’

‘Je bent de enige niet,’ grijnsde Burns.

Zodra hij boven de wolken was gekomen en de Stratocruiser op vijfduizend meter horizontaal in een westelijke koers over de Rocky Mountains had gebracht, wenkte Vylander Gold.

‘Neem maar over. Ik ga even achter controleren.’

Gold keek hem even aan. Normaal gaf de majoor nooit het stuur zo vroeg op de vlucht uit handen.

‘Ik heb het,’ meldde Gold en legde zijn handen op het stuur.

Vylander maakte zijn veiligheidsriemen los en liep het laadruim in, waarbij hij de verbindingsdeur met de cabine zorgvuldig achter zich sloot.

Hij telde zesendertig glanzende, roestvrijstalen bussen, stevig vastgemaakt aan houten blokken op de vloer. Hij begon de buitenkant van iedere bus zorgvuldig te controleren. Hij zocht naar de gebruikelijke gestencilde opgaven van gewicht, fabricagedatum, initialen van inspecteur, gebruiksaanwijzing. Die waren er niet.

Na bijna een kwartier stond hij op het punt het op te geven en terug te gaan naar de cabine, toen hij een aluminium plaatje zag, dat tussen de blokken was gevallen. Het had een gelijmde achterkant, en Vylander kreeg even een zelfvoldaan gevoel, toen hij het vastdrukte op het kleverige stukje roestvrij staal waar het had gezeten. Hij hield het plaatje omhoog tegen het zwakke licht in het ruim en keek scherp langs de gladde kant. Het kleine ingegraveerde tekenje bevestigde zijn ergste vermoedens.

Een tijdlang bleef hij staren naar het kleine aluminium plaatje. Opeens werd hij opgeschrikt uit zijn overpeinzingen door een schokkende beweging van het vliegtuig. Hij rende het laadruim door en smet de tussendeur open.

De cockpit stond vol rook.

‘Zuurstofmaskers!’ riep Vylander. Hij kon de omtrekken van Hoffman en Burns nog maar nauwelijks ontwaren. Gold was volkomen verdwenen in de blauwachtige mist. Op de tast vond hij zijn plaats en zijn zuurstofmasker, huiverend bij de scherpe lucht van een elektrische kortsluiting.

‘Verkeerstoren Buckley, hier Vixen 03,’ brulde Gold in een microfoon. ‘We hebben rook in de cockpit. Verzoeken instructies voor noodlanding. Over.’

‘Ik neem de besturing over,’ zei Vylander.

‘Goed.’ Zonder aarzelen gaf Gold de zaak over.

‘Burns?’

‘Ja, majoor?’

‘Wat is er verdomme aan de hand?’

‘Met al die rook weet ik het niet zeker, majoor.’ De stem van Burns klonk hol van onder het zuurstofmasker. ‘Ik denk een kortsluiting in de buurt van de radio.’

‘Verkeerstoren Buckley, hier Vixen 03,’ hield Gold aan. ‘Geef antwoord alstublieft.’

‘Heeft geen zin, luitenant,’ hijgde Burns. ‘Ze kunnen u niet horen. Niemand kan u horen. De schakelaar van de radio-apparatuur is kapot.’

Vylanders ogen traanden zo, dat hij bijna niets meer zag. ‘Ik draai om richting Buckley,’ meldde hij kalm.

Maar voordat hij honderdtachtig graden had gedraaid, begon de C-97 plotseling te trillen op de maat van een me-

taalachtig kletterend geluid. De rook verdween als bij toverslag en een ijskoude luchtstroom drong de kleine ruimte binnen en viel op de huid van de mannen aan als een zwerm wespen. Het vliegtuig was bezig zichzelf in stukken te schokken.

‘Motor nummer drie heeft een schroefblad verloren!’ riep Burns.

‘Jezus, een ongeluk... Drie uitschakelen!’ blafte Vylander, ‘en de rest van de schroef in vaanstand zetten.’

Gold's handen vlogen over het instrumentenbord heen en even later hield het trillen op. Met een loodzwaar hart testte Vylander de bedieningsapparaten.

‘Het schroefblad is door de romp heengegaan,’ meldde Hoffman. ‘In de wand van het laadruim zit een scheur van bijna twee meter. Er hangen overal kabels en hydraulische leidingen uit.’

‘Dat verklaart waar de rook is gebleven,’ zei Gold zuur. ‘Die is naar buiten gezogen toen we druk begonnen te verliezen in de cabine.’

‘Het verklaart ook waarom roer en ailerons niet reageren,’ voegde Vylander eraan toe. ‘We kunnen nog wel stijgen en dalen, maar niet meer links of rechtsaf.’

‘Misschien kunnen we iets in die richting doen door openen en sluiten van de kieuwen van motoren één en vier,’ stelde Gold voor. ‘Althans genoeg om in de goede landingskoers voor Buckley te komen.’

‘Buckley halen we niet,’ zei Vylander. ‘Zonder motor nummer drie verliezen we bijna dertig meter hoogte per minuut. We zullen de kist ergens in de Rocky Mountains neer moeten zetten.’

Op deze aankondiging volgde een ontsteld zwijgen. Hij kon de angst zien opkomen in de ogen van zijn bemanningsleden, kon hem bijna ruiken.

‘Mijn god,’ kreunde Hoffman. ‘Dat kan niet. We vliegen zeker recht tegen een berghelling op.’

‘We zitten onder de wolken, dus we kunnen tenminste nog zien waar we heenvliegen.’

‘Godzijdank,’ gromde Burns.

‘Wat is onze koers?’ vroeg Vylander.

‘Twee-twee-zeven zuidwest,’ antwoordde Hoffman. ‘We

liggen bijna tachtig graden uit de oorspronkelijke koers.'

Vylander knikte alleen maar. Er viel verder niets te zeggen. Hij concentreerde zich volkomen op zijn pogingen om de Stratocruiser horizontaal te houden. Maar aan het snelle hoogteverlies was niets te doen. Zelfs met de resterende drie motoren op volle toeren was het niet mogelijk het zwaarbeladen toestel op hoogte te houden. Hij en Gold konden alleen maar machteloos zitten toekijken, terwijl ze begonnen aan een lange glijvlucht naar de grond door de dalen tussen de vierduizend meter hoge toppen van de Rocky Mountains.

Al spoedig konden ze de boomtoppen onderscheiden die door de sneeuwlaag heen te zien waren op de berghellingen. Op vierendertighonderd meter begonnen de pieken boven de vleugels uit te steken. Gold schakelde de landingslichten in en tuurde door de voorruit op zoek naar een open plek. Hoffman en Burns zaten doodstil te wachten op de onvermijdelijke val.

De hoogtemeter zakte tot onder de drieduizend meter. Drieduizend meter. Het was een wonder dat ze zo laag waren gekomen; een wonder dat er niet plotseling een rotswand was opgedoken om een eind aan hun daling te maken. Toen, bijna recht voor het vliegtuig uit, weken de bomen uiteen en lieten de landingslichten een vlak en met sneeuw bedekt veld zien.

'Een weiland!' riep Gold uit. 'Een prachtige, schitterende bergwei vijf graden aan stuurboord!'

'Ik zie het,' beaamde Vylander. Hij werkte hard met verstellingen van motorkieuwen en regulateurs om de Stratocruiser te verleiden tot een geringe koerscorrectie.

Voor het verrichten van alle voorgeschreven controles hadden ze geen tijd. Het zou volkomen een kwestie van nu of nooit worden, het klassieke voorbeeld van een echte noodlanding. De zee van bomen verdween onder de neus van de cockpit, en Gold schakelde de ontsteking en elektrische circuits uit, terwijl Vylander de Stratocruiser op een meter of drie boven de grond stilzette. De drie nog draaiende motoren kwamen tot stilstand en de grote, donkere schaduw beneden kwam snel omhoog en werd één geheel met de vallende romp.

De schok was veel minder hard dan ze hadden durven verwachten. De romp raakte de sneeuw en maakte nog tweemaal een sprongetje, om vervolgens als een enorme ski door te glijden. Vylander had er geen idee van hoe lang deze kwellende en ongecontroleerde glijtocht duurde. De korte seconden gingen voorbij als minuten. Toen kwam het gevallen vliegtuig wankelend tot stilstand en er volgde een stilte, doodstil en dreigend.

Burns reageerde het eerst.

‘God nog aan toe... we hebben het gered,’ mompelde hij met trillende lippen.

Gold staarde met een asgraauw gezicht naar de voorruit. Zijn ogen zagen alleen maar wit. Een ondoordringbare sneeuwlaag had zich tegen het glas opgestapeld. Langzaam keerde hij zich naar Vylander toe en deed zijn mond open om iets te zeggen, maar woorden kwamen er niet. Ze bleven hem in de keel steken.

De Stratocruiser werd plotseling geschud door een rommelende trilling, gevolgd door een scherp krakend geluid en het gekwelde gillen van metaal dat verbogen en verwrongen wordt.

Het wit buiten de ramen verdween in een dichte wand van koude zwarteheid en toen was er niets meer – helemaal niets.

Op zijn kantoor van het marine-hoofdkwartier in Washington zat admiraal Bass verstrooid een kaart te bestuderen waar de vliegroute van de Vixen 03 op was uitgezet. Zijn vermoeide ogen, de diepe groeven in zijn ingevallen wangen en zijn vermoeid hangende schouders spraken boekdelen. De afgelopen vier maanden was Bass jaren ouder geworden. De telefoon op zijn bureau ging en hij nam op.

‘Admiraal Bass?’ klonk een vertrouwde stem.

‘Ja, excellentie.’

‘Ik hoor van minister Wilson dat u het zoeken naar de Vixen 03 wilt beëindigen.’

‘Dat is waar,’ zei Bass kalm. ‘Ik zie geen heil in een verdere verlenging van de lijdensweg. Oppervlaktevaartuigen van de marine, verkenningsvliegtuigen van de luchtmacht

en grondtroepen van het leger hebben naar beide kanten toe tot tachtig kilometer van de uitgezette vliegroute iedere centimeter land en zee uitgekamd.'

'Wat is uw mening?'

'Ik denk dat de resten op de bodem van de Stille Oceaan liggen,' antwoordde Bass.

'U denkt dus dat ze voorbij de westkust zijn gekomen?'

'Dat denk ik, ja.'

'Laat ons bidden dat u gelijk hebt, admiraal. God zij ons genadig als ze boven land zijn neergestort.'

'Als dat zo was, zouden we het nu al wel weten,' zei Bass.

'Ja,' – de president aarzelde – 'dat zal ook eigenlijk wel.'

Weer een pauze. 'Sluit het dossier Vixen 03 af en begraaf het. Begraaf het heel diep.'

'Ik zal ervoor zorgen, excellentie.'

Bass legde de hoorn op de haak en liet zich achterover zakken in zijn stoel, een verslagen man aan het eind van een lange en verder eervolle marineloopbaan.

Weer keek hij naar de kaart. 'Waar?' zei hij hardop bij zichzelf. 'Waar zitten jullie? Waar zijn jullie verdomme toch gebleven?'

Het antwoord kwam nooit. Geen enkele aanwijzing over de verdwijning van de ramspoedige Stratocruiser werd ooit gevonden. Het was alsof majoor Vylander en zijn bemanning een zwart gat in waren gevlogen.